

02 — Koralni grad

Dolinu je prekrivala ledena kiša koja je neprestano natapala jalovu zemlju i samo su letnji meseci donosili dugo očekivane sunčane dane. Gusti oblaci skrivali su vrhove okolnih bregova. Planinska rečica oticala je ka ravnici. Na mestima gde je nekad bilo plodno tlo ostala je kamena kora, samo su se barice blata videle oko korenja zakržljalih biljaka. U kamenim bazenima kišnice nastanila se kolonija sunđera.

Došavši sa dalekih ravnica, bežeći pred neprijateljima, zaustavili su se u ovim kršnim brdima. Ravnice iza horizonta bile su kraljevstvo virusa. Kišnica i obilje hrane učinile su taj deo sveta rajem za razmnožavanje halapljivih ratnika. Proždrljivi gospodari doline bili su nemilosrdni prema kolonijama. Jedini način da im se utekne bilo je bekstvo. Generacije su učestvovala u ovom epskom poduhvatu. I danas se među potomcima velikih migranata prepričava slavna istorija njihovih predaka.

Nekada su ova brda predstavljala bogato lovište, ali sada je ostao samo goli kamen koji nije mogao da obezbedi dovoljno hrane. Mala kolonija od petsto domaćinstava, jedva je krpila kraj sa krajem. Mnogi mlađi članovi su se glasno protivili životu u dolini. Bez hrane život je bio težak, ponekad i nepodnošljiv. Mladi avanturisti, neupoznati sa opasnostima ravnice, oticali su rekom iz doline. Oni koji su ostajali bili su sunđeri sa nejakim potomstvom u domaćinstvima.

Jedno od njih nastanilo se u kamenoj uvali podno brega. Glava domaćinstva stari smeđi sunđer, sedeo je pričvršćen za korito bazena u dnu uvale. Oko njega čvrsto priljubljeni za kamenu ploču ulaza, sedelo je petoro mladih sunđera, njegovi potomci. Usta podignutih ka nebu, skupljali su kišu bogatu mineralima. «Kiša je zdrava» govorio je otac u danima oskudice.

Nedaleko od njih na uzvišici iznad nabujale reke, grupa mladih sunđerera stiskala se oko svog učitelja. Učitelj, stari sunđer sivog plašta, pričao im je o legendarnoj migraciji. Jedan od učenika se odvojio od grupe i krenuo natrag prema skupljačima. Lagano je skliznuo preko glatke površine kamena, dok nije došao do oštrog šljunka. Polako se krećući da ne bi povredio delikatnu pokoricu stomaka, izdigao se na kožne pupoljke koji su mu rasli sa bočnih strana. Kontrahujući stomak krenuo je preko kamenja.

«Oče» uzviknuo je približavajući se uvali «Zašto naša kolonija ne krene na Sever?» njegova braća spustila su glave i znatiželjno ga posmatrala. Stari je sunđer samo upio vode u sebe i još dublje zaronio u bazen.

«Šta je to Sever?» upitao je znatiželjno jedan od braće.

«To je dolina u kojoj ima hrane, jako puno hrane» radosno je uzviknuo školarac.

Svi pogledi sada su bili upreti u oca, koji je izgledao nepomično.

Noć se spustila na usnulu koloniju. Bledi mesec provirivao je između olovni oblaka. Kiša je nemilosrdno tukla po golom kamenju. Vetar je kidao žbunje slabašnog korenja, dizao sitno kamenje i kovitlao ih o stene. Dolina se tresla. Blagi potresi u zemlji probudili su neke od članova kolonije, čvrsto priljubljene za bazene i uvale. Uplašeni čudnim ponašanjem zemlje, puštali su iz stiska kamene krevete. Nesposobni da se održe na ludom vetru, odleteli su zajedno sa kamenjem. Vika i panika se širila.

Pred jutro vetar se smirio. Neočekivano podrhtavanje tla i izgubljeni životi dodatno su uzbudili napaćenu koloniju. Kolonijalni savez bi sazvan. Na dnu velikog bazena u podnožju stene okupili su se mnogi sunđeri. Znatiželjni stajali su na rubu, dok su glavešine zauzele najdublje pozicije. Sivi učitelj vodio je glavnu reč. Pored njega smestio se stari smeđi sunđer, nezainteresovan.

«To je znak» govorio je Učitelj «zemlja podno ove doline nije stabilna, jalova je, negostoljubiva». Ostali sunđeri su odobravali.

«Treba se spustiti u Ravnicu» uzviknuo je neko iz gomile.

«Treba krenuti ka Severu» dobacivali su drugi.

Žagor je prerastao u gromoglasnu buku. Svako je imao viziju rešenja problema. I svi su bili rešeni da se sele. Noćasnji nemili incident samo ih je podsetio na sveprisutno nezadovoljstvo.

«Ovde nema hrane» tišina se prolila bazenom, i sve oči bile su uperene u učitelja i njegovog dobrotvora.

«Treba pronaći Koralni grad» svečano je izustio učitelj. Prozborene reči cepale su skup u dva tabora. Skupom su se čuli nerazumljivi šapati i mrmljanja. Pokrenuta je tabu tema.

Nekada davno, pre više pokolenja, postojao je mit o Koralnom gradu, gradu izobilja. Ova priča povela je hiljade sunđera na put u planine. Ali on nikad nije pronađen. Mladi sunđeri žudeli su za obećanim gradom, dok su stari izbegavali da pričaju o tome. Učitelj, kao stari i poštovan član kolonije prekršio je to pravilo. Neko iz mase se pobunio:

«Tako nešto ne postoji. To je samo bajka.»

«Bilo koje mesto je bolje od ovoga gde smo sad» uzviknuo je Učitelj u odbrani «Koralni grad je vodio naše pretke u vremenu beznađa. Sada nama treba vodilja, da nam da snage za pokret»

Verovali u mit ili ne, svi su se slagali da ostajanje u dolini nema smisla. Pokret je bio neminovan. Stari smeđi sunđer je tad prvi put progovorio:

«Neki od nas su izgubili veru,» sve oči bile su uprete u njega. «Ja prvi ne verujem u Grad. Ali to nije razlog da uskraćujemo veru mladim naraštajima. A mi ćemo krenuti na Sever!» uzviknuo je na kraju.

«Vođa govori mudro!» uzvikivali su članovi skupa. Do večeri razrađeni su planovi kretanja. Najbrži članovi poćiće uz planinu u potragu za stazom. Glatke kamene ploče, očišćene od šljunka i kamenja ne-

prestanim bujicama, ubrzaće naporno putovanje. Manje kamene ploče poslužiće kao nosila za najmlađe članove.

Mladi sunđer sedeo je na ulazu u uvalu. Njegova braća su uveliko spavala. Ugledavši u daljini smeđu priliku, krenuo je ka njoj.

«Znači ipak idemo? Na Sever? U Koralni grad?» Oči su mu se caklile od uzbuđenja.

Stari sunđer je nemo posmatrao najstarijeg sina. Možda je tako i trebalo da bude. Možda je ova dolina samo usputna stanica. Možda će neko od njegovih potomaka osnovati stalno naselje. Blago je dodirnuo sina i uz osmeh prošaptao:

«Spremi se budući Vođo, sutra je važan dan.»